

12:55

Книгата пред нея внезапно изчезва. Джейни въздъхва и се намества на масата. Отпуска глава върху дланите си и затваря очи.

Носи се във въздуха. А не, стига вече с това пада-не, възмущава се тя. Писнало ѝ е до смърт от пада-нето.

Сцената бързо се променя. Джейни е навън. Тъмно е. Тя е сама зад някаква барака, но чува приглушени гласове. Никога преди не е била сама в чужд сън и се чуди как хората могат да сънуват, без да присъстват в сънищата си. Любопитна е. Чака нервно, надявайки се да не е нечий кошмар, който да я изненада иззад стената на бараката или откъм храстите.

Откъм ъгъла приближава, клатушкайки се, чудовищна фигура, обляна от лунна светлина. Кърши храсти, размахва ръце, после ги протяга към небето и издава ужасяващи крясъци. Джейни усеща, че крайниците ѝ започват да изтръпват. Опитва се да се измъкне. Не може.

Дългите пръсти на великана проблясват.

Джейни се обляга на бараката. Трепери.

Гротескната фигура точи ножовете-пръсти един в друг. Стърженето е оглушително.

Джейни започва да пици.

Фигурата се обръща и я вижда.

Приближава се.

Това чудовище ѝ е познато.

От съня, след който се заби с Етел в канавката.

Джейни се отдръпва от стената, иска да избяга. Но краката ѝ не я слушат.

Лицето на чудовището е разкривено от гняв, то е спряло да точи ножовете си. Стои на метър и половина от нея. Тя затваря очи. Нищо не може да ме нарани, повтаря.

Когато отново отваря очи, навън е ден. Тя е на същото място зад бараката. А страховитата заплашителна фигура се е превърнала в човек – нормален млад мъж.

И той е Кабъл Стръмхелър.

Втора Джейни излиза от тялото на Джейни и се приближава до Кабъл без страх.

Джейни продължава да стои облегната на бараката.

Кабъл докосва лицето на другата Джейни.

Навежда се.

Целува я.

И тя го целува.

Той се откъсва от презръдката и гледа към Джейни до бараката. По бузите му се стичат сълзи.

– Помогни ми! – моли я Кабъл.

### 13:35

Звънецът бие. Мъглата се разсейва, но Джейни е неспособна да се движи. Не още. Трябва ѝ поне минута.

### 13:36

Или две.

### 13:37

Усеща ръка върху рамото си и подскача.

Километър, метър, сантиметър... какво?

Вдига поглед.

– Готова ли си? – пита той. – Не знаех дали си чула звънеца.

Тя го гледа втренчено.

– Добре ли си, Ханаган?

Тя кимва и си събира учебниците.

– Да – гласът ѝ още не се е възвърнал напълно. Прочиства гърло. – Да – казва твърдо и се усмихва разтреперана. – А ти? Имаш вдлъбнатина на бузата.

– Заспах върху учебника.

– Предположих.

– Ти също, а?

– Аз, ами-и... сигурно съм била много изморена.

– Изглеждаш стресната. Да не си сънувала кошмар?

Тя го поглежда, докато вървят през тълпата към кабинета по политически науки. Той я хваща през кръста, придържайки я към себе си, за да не се загубят по коридора.

– Не съвсем – отговаря тя и примигва. – А ти?

Думите излизат от устата ѝ насечени като куршуми.

Звънецът бие, те са на вратата, той се обръща рязко и вижда изражението ѝ. Спира. Претърсва лицето ѝ с присвити очи. Тя открива в погледа му смут. Дори съзира леко изчервяване, но не може да бъде сигурна за причината.

Учителят влиза и ги изпраща по местата им.

Джейни поглежда през рамо, два реда назад, по средата.

Кабъл продължава да я следи с очи, напълно объркан. Поклаща глава почти незабележимо.

Тя гледа към дъската, но не я вижда. Опитва се да си отговори. Какво, по дяволите, не ѝ е наред. И какво не му е наред на него, та да сънува такива сънища. Дали той знае? Дали я е видял този път?

## 14:03

Намачкано листче хартия се приземява върху чина на Джейни. Тя подскача и после бавно се обръща към Кабъл. Той се е изтегнал небрежно на стола, драска си в тетрадката, изглежда прекалено невинен.